

СПРАВА СЕРЦЯ

Був весняний теплий вечір. Сонце вже зайшло за виднокрай, спів пташок стих ще півгодини тому, та в домівці дружньої сімейки мамонтів в цей день було неспокійно.

Мамонтиха Марімба схвильовано виглядала крізь вікно Підгірка, її наймолодшого сина, який ще в обід побіг на футбол і досі не повернувся. Усі в Андерхілл знали, що батько Підгірка, Хілан, завжди вирізнявся своєю зваженістю, мудрістю та спокоєм, та в цей вечір метушився навіть він. Син завжди попереджав, якщо затримувався, аби батьки не переживали, та не цього разу.

– Делю, тобі братик часом не розповідав, куди планує йти після тренування? – запитала мати молодшу доньку.

– Ні, але сьогодні з подорожі повернувся його друг – Еней. Можливо він пішов до нього в гості? – відповіла дівчинка.

– Можливо, та вже темніє, піду його шукати, – схвильовано відповіла Марімба.

Тільки мати ступила крок за поріг – як побачила щасливого Підгірка.

– Синку, як добре, що ти повернувся. Чому тебе так довго не було?

– Сьогодні до нас на матч приїжджали тренери з Києва! Спершу спостерігали за нашою грою, а згодом провели майстер-клас. Наступного разу обіцяли обрати трьох найкращих футболістів, яких заберуть до столиці на додаткові навчання. Я дуже хочу перемогти, тому й залишився на полі ще трішки потренуватись. Ти ж не сердися? – радісно й водночас з легким почуттям провини промовив Підгірко.

– Ні, синку, не серджуся, – з полегшенням промовила Марімба, яка знає, що для її сина футбол – справа його життя, тож не хотіла псувати йому настрою.

– Ти молодець, що ти такий працьовитий. Ми віримо в твої сили, бо наполегливість – сестра успіху. У тебе все вийде.

Тільки наступного разу обов'язково попередь, щоб ми з матір'ю не хвилювались, – додав Хілан

– Добре, обіцяю! До змагань залишилось п'ять днів. Тому завтра з самого ранку знову йду на поле, тому біжу спати. На добраніч! – промовив Підгірко і вмить побіг до своєї кімнати, де на нього вже чекала Деля.

– Як день, наша ти згубо? – з насмішкою запитала вона брата.

– Чудово, я й не помітив, як провів на полі сім годин! Хоча ні, дивлячись на мої обпечені сонцем плечі, – помітив – розсміявся у відповідь Підгірко.

– Для чого ти витрачаєш стільки часу на футбол? Навіть якщо ти й поїдеш до столиці, навряд чи це тобі щось дасть. Ба більше, кажуть, що дуже важко стати справжньою зіркою.

– Це моя пристрасть. Це те, що приносить мені задоволення, і байдуже, стану я відомим на весь світ футболістом чи залишусь грати в команді Андерхілл. Головне, що ця справа робить мене щасливим. У тебе ж є така справа, чи не так? – трішки роздратовано відповів Підгірко.

– Так, є. Можливо. Не знаю.

– Ти ж граєш на фортепіано вже чотири роки і в тебе чудово виходить. І в конкурсах не раз перемагала. Чому ж ти сумніваєшся?

– Так, граю, та такої завзятості як у тебе у мене немає. Після занять я завжди спішу

додому. Я давно хотіла кинути цю справу, та шкода залишати її. Вкладено стільки праці. – з сумом відповіла Деля.

– Нічого не шкода. Якщо справа тобі не до душі – не шкодуй її кинути. Тобі варто поговорити з батьками. Я впевнений, що вони зрозуміють. А ти думала над тим, що тобі подобається робити?

– Так, я давно хотіла б піти на кулінарні курси. Ти ж знаєш, як я люблю готувати, – сказала Деля.

– О так, твої сніданки – мої улюблені. Тільки мамі не кажи, – засміявся Підгірко й додав:

Деля завжди спостерігала за щасливим братом й собі хотіла знайти справу до душі. Але ще будучи маленькою, вона не знала, що саме їй подобається, тому вибір за неї зробила Марімба. Деля показувала чималі успіхи, але це й не дивно: мама водила її на заняття ледь не щодня. Та вона боялась зізнатись у тому, що їй це не до душі, щоб не розчарувати маму. Але розмова з братом в той вечір змусила її задуматись. Вже наступного дня за сімейною вечерею Деля зізналася батькам:

– Мамо, тату, я більше не хочу ходити на музику. Давно мрію про кулінарну школу. Я хочу отримувати таке ж велике задоволення від справи, якою я займаюсь, як Підгірко. Що скажете? – ледве наважившись, промовила Деля

– Я не очікувала такого почути. А як же сотні успішних уроків, конкурси, грамоти, медалі? – запитала мама Делю.

– Я вдячна, що ти мене віддала на фортепіано і не шкодую про це ані трішки. Мені подобається те, що на кожній вечірці я завжди в центрі уваги, бо можу зіграти будь-яку пісню. Тим більше, у музичній школі я зустріла свою найкращу подругу. Та зараз відчуваю, що не хочу продовжувати, – хвилюючись відповіла дівчинка.

– Ти маєш рацію, доню. Кожна навичка, якою ми володіємо, знадобиться нам в житті. Але завжди треба прислухатись до серця й запитувати себе: чи справді це те, чому я хочу присвятити своє життя? Ніколи не пізно починати щось нове, якщо дуже того хочеться. Рано чи пізно, праця завжди приведе до успіху. Не варто боятись помилок – варто робити те, що подобається і не зважати на жодні обставини та думку інших. Тільки так ми зможемо бути щасливими. – додав мудрий Хілан.

– Дякую, що зізналась нам. Нам важливо чути правду і ми хочемо, щоб ти знала, що нам можна довіряти і ми завжди тебе підтримаємо – підсумувала Марімба.

Хоч матір нелегко сприйняла цю розмову, та наступного дня таки зателефонувала вчительці з фортепіано і скасувала заняття доні, натомість записавши її в кулінарну школу.

Пройшло лише два місяці занять, а Деля вже показала чималий прогрес. Вчителі кажуть, що вона дуже талановита і обов'язково досягне успіху, якщо працюватиме. Звичайно, попереду в неї довгий шлях, зі своїми злетами й падіннями, але це вже не має жодного значення, бо вона – щаслива.

